

dens tilsynshavende og Landbrugets Mænd som Dommere i ingen Henseende maa have nogen som helst Part i de Transaktioner, som der finde Sted.

Men nu kommer jeg til det næste, og det er at paavise, hvor umuligt det efter min Mening vil være under et privat Injuriesøgsmaal, som jo altsaa nu er etableret, at komme til Bunds i disse Sager, og jeg tror, det er nødvendigt at komme til Bunds i dem. Jeg skal da her anføre, hvorledes et Vidne under et Forhør stiller sig overfor Vidneforklaringen om dette. Jeg har sagt, at jeg kommer ikke ind paa at nævne Personer; det Materiale, jeg har, staar til Ministerens Raadighed — det kan for øvrigt ogsaa skaffes ad anden Vej — og til enhvers Disposition. Jeg optager ikke denne Sag her for at komme hverken denne eller hin Person til Livs, det har jeg intet med at gøre, men jeg tror, at Sagen er bragt ind i en Skure, hvor der maa skaffes Lys og Klarhed for de danske Landmænds egen Skyld og for Hingsteavlens Skyld i sin Helhed. Vidnet udtaler i Vidneforhøret, at han ved bestemt, at der har været Hingstedommere, der have bedømt Hingste, hvori de selv havde Part, eller af hvilke de selv vare Udstillere baade i Aarhus, Viborg og Randers Amt. Sagfører Vestergaard fra Aarhus var mødt som Sagfører for „Dansk Landbrug“, det Blad, Injuriesøgsmålet var rejst mod for skrevne Artikler, og han opfordrede saa Vidnet til at nævne alle de Eksempler, han i Øjeblikket kunde huske, hvorpaa han støttede den foran udtalte Opfattelse eller Viden, idet Sagføreren bad ham opgive de paagældende Dyr's Navne eller andre Identitetsbetegnelser, samt hvor og hvorledes Bedømmelserne ere foregaaede. Men saa hedder det: Vidnet protesterede imod at besvare Spørgsmaalet, da han forment, at han derved vilde komme til at nævne Trediemands Navn, og da han, selv om han kun nævnte Hingstens Navn, faktisk vilde give Oplysning om, hvem de paagældende Trediemænd vare. Dertil sagde saa Modpartens Sagfører, at han fastholdt sin Begæring, idet han tilføjer, at det er af overordentlig Betydning for Sagens Oplysning, og at der naturligvis intet er i Vejen for at forklare om andres Forhold uden Navns Nævnelser, ligesom det ikke er forbudt at forklare om navn-givne Dyr eller Ting. Men Vidnet fastholder sin Protest og tilføjer, at Spørgsmalets Besvarelse er irrelevant og uden Betydning for den her foreliggende Sag,

som er en Injuriesag anlagt af en bestemt Person. Modpartens Sagfører bemærker, at Hovedsagens Kærne netop er, om det er hæderligt eller uhæderligt at bedømme Dyr, man selv er Ejer af eller selv er interesseret i, og at det har Interesse at faa at vide, om det er isolerede Tilfælde eller almindeligt. Men Vidnet vil ikke svare. Saa afsiges der Kendelse af Retten, og Rettens Kendelse lyder saaledes: „Da der intet efter Lovgivningen er til Hinder for at nævne de paagældende Hingstes Navne, og da det ikke ses, at Spørgsmalets Besvarelse er irrelevant for Sagen, vil Spørgsmaalet være at besvare af Vidnet, hvorfor eragtes: Spørgsmaalet vil være at besvare af Vidnet.“ Saa kommer Vidnet til at svare, og saa svarer han, at i Viborg Amt er det sket ved Statshingsteskuet i Viborg vistnok 1906, og at den ene af Dommene var Udstiller og fik en rød 4 Aars Hingst præmieret; Hingsten havde vistnok intet Navn, saa vidt Vidnet husker, hed Faderen til Hingsten „Bernhard Munkedal“. Vidnet mener, at den paagældende unge Hingst nu ejes af Samsø Hesteavlforening. I Randers skete det samme med en rød Hingst, vistnok 4—5 Aar gammel, paa Statshingsteskuet vistnok for 3 Aar siden. Den var vistnok falden efter Hingsten „Massa“. Begge de to ommeldte Hingste fik en Mellempremie. Vidnet forklarer videre, at ved Randers Amts Husholdningsselskabs Dyrskue i Randers for 3 siden skete det samme med en brun 1 Aars Plag og en rød 3 Aars Hingst, begge faldne efter „Høvding“. Den ene af disse er solgt til privat Brug, den anden til en Hesteavlforening. For Aarhus Amts Vedkommende tør Vidnet ikke af egen Erfaring med nogen Sikkerhed nævne noget Tilfælde, men Vidnet har af Omtale hørt adskillige flere Tilfælde, med Hensyn til hvilke han ikke personlig kan udtale sig med Sikkerhed. Det er de Vidneforklaringer, der foreligge officielt, og jeg har villet nævne dem her, fordi det godtgør, at det vil være ganske umuligt at komme til Bunds i den Sag, uden at en Kommission eller en officiel Undersøgelse har Ret til at kræve Foreningsprotokoller, Dyrskueprotokoller samt Vidneforklaringer af Ejere og andre, som man finder Anledning til at indkalde. Det kan man ikke ved en privat Injurieproces, og derfor maa jeg henstille, at den højtærede Landbrugsminister virkelig tager denne Sag under velvillig og nøje Overvejelse, og at der skrides til en offentlig Undersøgelse, som